

Иван Крилов

Остарелият лъв

Лъвът могъщ, страшилището на горите,
на старини съвсем изнемощял:
и ноктите се изхабили, и зъбите,
с които в страх преди врага държал,
и с болните крака едва вървял.
Направо Лъв за смях –
не само че от него зверовете нямат страх,
ами за старите обиди отмъщават,
един през друг го оскърбяват:
ту го халоса кон с ритник,
ту с остър рог го мушне бик,
ту го ухапе вълк кръвник.
Горкият Лъв страдание ужасно
търпи с измъчено сърце и чака своя край.
Сегиз-тогиз роптай
с ръмжене глухо и безстрастно.
Веднъж видял: изпъчило гърди магаре
се готви с къч да го удари
и гледа място, дето най-боли, да избере.
„О, богове! – изстенал страдащият Лъв. –
Нима ще доживея срам такъв!
Вземете ми душата по-добре!
С живота по-добре да се простиш,
отколкото обиди от магаре да търпиш!“

КРАЙ

© Александър Миланов, превод

Сканиране, разпознаване и редакция: Ивет Костова, 2007

Публикация:

100 шедеври на баснята

Подбор Банчо Банов

Предговор и бележки © Банчо Банов

Превод © КОЛЕКТИВ

Издателство „Народна култура“, София, 1983 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3992>]